

Arrest

nr. 112 773 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 mei 2013 werd verzoekster in kennis gesteld van de beslissing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij stelt sinds 8 jaar een relatie hebben met de heer Y. O, van Marokkaanse nationaliteit, met nationaal nummer (xxx).

Op 12 april 2012 diende zij een eerste aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Hierbij werd de voorlegging vooropgesteld, binnen de drie maanden, dus ten laatste op 11 juli 2012, van bewijzen van haar relatie, een verbintenis tot tenlasteneming, bewijzen van bestaansmiddelen en een

bewijs van een ziektekostenverzekering die geldig is in België. Zij legde diezelfde dag een verbintenis tot tenlasteneming voor van de heer Y. O.

Op 9 augustus 2012 nam de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekster haar dossier niet vervolledigd had (bijlage 20). Verzoekster kreeg in deze beslissing een bijkomende maand om haar dossier te vervolledigen met bewijzen van bestaansmiddelen, bewijzen van relatie en een bewijs van de ziektekostenverzekering geldig in België.

Verzoekster legde een attest voor van een boekhouder van 24 oktober 2012, waarin werd verklaard dat de heer Y. O., als zaakvoerder in de vennootschap U(...) bvba een inkomen genoot van 1700 euro en dit vanaf januari 2012. Zij legde verder nog bewijzen van haar relatie met de heer O. voor en een verklaring van lidmaatschap bij een Belgisch Ziekenfonds.

Op 19 maart 2013 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12/04/2012 werd ingediend door:[...],

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene legde in het kader van haar aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aanvankelijk enkel een verbintenis tot tenlasteneming door de heer O., Y. (NN: [...]) voor. Gelet op de onvolledigheid van het dossier, besloot de Burgemeester van haar verblijfplaats Antwerpen op 09/08/2012 over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten (overeenkomstig artikel 51§1, eerste lid van het KB van 08/10/1981). Mevrouw nam pas kennis van deze beslissing op 29/10/2012, waarna zij nog over een extra maand de tijd beschikte om haar dossier te vervolledigen.

Daarop legde zij een attest voor van een boekhouder dd. 24/10/2012 waarin wordt verklaard dat de heer O., Y. als zaakvoerder in de vennootschap U. bvba een inkomen geniet van 1700 euro en dit vanaf januari 2012. Zij legt verder nog bewijzen van haar relatie met de heer O. voor en een verklaring van lidmaatschap bij een Belgisch ziekenfonds.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° van het KB 08.10.1981, onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wat betreft de inkomsten uit de zelfstandige activiteit van de heer O., Y. dient opgemerkt te worden dat deze enkel wordt aangetoond aan de hand van een verklaring van de boekhouder. Dit wordt niet verder aangevuld met effectieve bewijzen van de ontvangen bezoldiging (bijvoorbeeld aangifte van zijn inkomsten bij de belastingen, bewijzen regelmatige storting loon op rekening...). Een verklaring van een boekhouder kan op zich niet worden aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. De boekhouder werkt immers in opdracht van betrokkene en kan niet als onafhankelijke (objectieve) bron worden beschouwd. De inkomsten uit de zelfstandige activiteit van de heer O. worden niet verder aangetoond. Mevrouw legt onvoldoende bewijzen voor om aan te tonen dat zij via de heer O. over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat deze op regelmatige basis ter beschikking worden gesteld aan mevrouw.

Gelet op deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Op 6 juni 2013 diende zij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende Europese onderdaan (bijlage 19) .

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 4°, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt:

“[...]”

Artikel 40 Vw. stelt het volgende over de Burger van de Unie : “[...]”

Artikel 50 §2, 4° bepaalt wat een burger van de Unie moet in orde brengen om recht te hebben op een verblijf van meer dan drie maanden : “[...]”

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk, “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van het dossier is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat haar partner beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De heer O. heeft een attest van de boekhouder van zijn vennootschap overhandigd waaruit blijkt dat hij 1.700 EUR per maand krijgt uitbetaald door de vennootschap Uranus bvba.

Volgens DVZ kan dit niet als een bewijsstuk aanvaard worden omdat een boekhouder in opdracht werkt en niet als een onafhankelijke (objectieve) bron kan beschouwd worden.

Nochtans is het beroep van accountant strikt gereglementeerd en wordt er op de deontologie toegekeken door het Instituut van de accountants en de belastingconsulenten.

Op de website van het Instituut van de accountants en de belastingconsulenten staan de kernpunten van de deontologische code opgesomd, waaronder het volgende:

« De externe accountant moet een opdracht weigeren, of ervan afzien de uitvoering van dergelijke opdracht verder te zetten, zodra hij het bestaan vaststelt van invloeden, feiten of banden die zijn onafhankelijkheid, zijn wils- of beoordelingsvrijheid, of zijn onpartijdigheid kunnen aantasten. De Raad ziet erop toe dat de externe accountants en externe belastingconsulenten de aan hen toevertrouwde opdrachten in volle onafhankelijkheid uitoefenen en dat zij geen werkzaamheden uitvoeren die onverenigbaar zijn met de waardigheid en onafhankelijkheid van hun functie. » (<http://www.iec-iab.be/nl/instituut/wettelijke-opdracht/Pages/Deontologie.aspx>)

Hieruit blijkt duidelijk dat een boekhouder zich dus ten allen tijde als een onafhankelijke ten aanzien van de vennootschap moet opstellen. De boekhouder heeft in casu een verklaring opgesteld waaruit blijkt dat de zaakvoerder van de vennootschap Uranus bvba, een maandelijks wedde ontvangt van de vennootschap van 1.700 EUR. Deze verklaring is niet uit de lucht gegrepen, maar gebaseerd op de gegevens die de boekhouder ter zijner beschikking had.

Indien DVZ van oordeel is dat deze gegevens niet juist zijn, beschuldigt zij de boekhouder van valsheid in geschrifte. Bij weten van verzoeker werd er geen klacht neergelegd wegens valsheid in geschrifte, noch werd er een deontologische procedure opgestart tegen de boekhouder. Uit de bestreden beslissing valt geen enkel element af te leiden dat de verklaring van boekhouder G. in twijfel zou trekken. Behoudens bewijs van het tegendeel, dient de verklaring van de boekhouder dan ook gevolgd te worden. Indien DVZ over bijkomende bewijsstukken wenste te beschikken om de verklaring van de boekhouder te ondersteunen, had zij dit kunnen vragen aan verzoeker. De bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve beoordeling van de feitelijke gegevens waardoor deze de motiveringsplicht heeft geschonden. Het middel is ernstig.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4°, van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

« § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3° bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen. »

Artikel 50, § 2, 4°, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

4° « burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering; »

Verzoekster wijst erop dat administratieve beslissingen met afdoende redenen moeten omkleed zijn. Ze vervolgt dat verweerder de bewijskracht betwist van het attest dat ze heeft voorgelegd van de boekhouder van de vennootschap waaruit blijkt dat haar partner per maand 1700 euro verdient. Verweerder stelt dat een boekhouder immers in opdracht werkt van haar partner en dus niet als een onafhankelijke objectieve bron kan worden beschouwd. Verzoekster brengt hiertegen in dat het beroep van boekhouder strikt gereguleerd is en dat volgens de deontologische code van het instituut voor accountants en belastingconsulenten blijkt dat een boekhouder een opdracht moet weigeren, of ervan moet afzien een dergelijke opdracht verder te zetten, zodra hij het bestaan vaststelt van invloeden, feiten of banden die zijn onafhankelijkheid, zijn wils- of beoordelingsvrijheid, of zijn onpartijdigheid kunnen aantasten. Zij is van mening dat indien verweerder van oordeel is dat de gegevens niet juist zijn, hij eigenlijk de boekhouder van valsheid in geschrifte beschuldigt. Ze wijst erop dat indien verweerder bijkomende stukken had willen ontvangen, hij dit had kunnen vragen aan verzoekster, maar dat anders, tot bewijs van het tegendeel, de verklaring van de boekhouder moet gevolgd worden.

Verweerder brengt hier tegen in dat, zonder de boekhouder van valsheid in geschrifte te beschuldigen, een boekhouder die in opdracht werkt, niet als een objectieve bron kan worden beschouwd. Verweerder wijst er tevens op dat de bewijslast bij verzoekster ligt om ten gepasten tijde de nodige inlichtingen te verschaffen en dat niet van het bestuur kan verwacht worden het dossier van verzoekster samen te stellen.

Waar de Raad verweerder kan volgen in zijn stelling dat de bewijslast bij verzoekster ligt die ten gepasten tijde de nodige inlichtingen moet verschaffen, stelt hij vast dat verzoekster op nuttige wijze het attest van de boekhouder heeft voorgelegd om te voldoen aan het verzoek om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen, zoals vermeld in de beslissing van verweerder van 9 augustus 2012 (bijlage 20). Verzoekster kan in haar argumentatie gevolgd worden waar zij stelt dat de bewijskracht van een attest van een boekhouder niet zonder meer als gebrekkig kan worden beschouwd, aangezien diens deontologische code van hem vereist elke opdracht onafhankelijk en onpartijdig uit te oefenen. Het stuk kan immers beschouwd worden als een begin van bewijs. Daar verweerder als enige reden voor het weigeren van het attest van de boekhouder *in casu*, principieel stelt dat een boekhouder *“daar hij in opdracht werkt, niet als een objectieve of onafhankelijke bron kan worden beschouwd”*, meent de Raad dat deze motivering niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en bijgevolg niet afdoende is.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is in de aangegeven mate geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU